



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Z. Š.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
se sídlem Praha 6, Krátký lán 138/8

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se žalobou ze dne 4. 7. 2024 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o jeho žádosti o informace ze dne 15. 5. 2024.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 18. 5. 2024 požádal žalovaného o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), konkrétně o poskytnutí rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. MHMP 2255730/2016/Deu. Žalovaný žalobci informaci ve stanovené lhůtě, která uplynula dne 3. 6. 2024, neposkytl a ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí informace. Žalovaný je tak dle žalobce nečinný.
3. Doplnil, že žalovaný zareagoval toliko sdělením ze dne 31. 5. 2024, č. j. MHMP 1072527/2024 (dále jen „sdělení“), kterým mu bylo sděleno, že jeho žádost byla vyřízena a v souladu s § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. mu byla poskytnuta informace, že spisový materiál, který je předmětem žádosti, byl skartován. Konstatoval, že jakkoli se tento přípis tváří jako poskytnutí informace a výslovně odkazuje na příslušné právní ustanovení, ve skutečnosti žalobci požadovaná informace poskytnuta nebyla, protože žalobci požadované rozhodnutí doručeno nebylo. Navíc není zřejmé, zda sdělení dopadá na posuzovanou věc, neboť žalovaný hovoří o tom, že předmětem žádosti žalobce je „spisový materiál“. Předmětem žádosti žalobce nebyl „spisový materiál“, ale toliko rozhodnutí, jehož kopie jsou uchovávány i mimo spis. Dle žalobce však pro projednávání případ není podstatné, zda tento přípis dopadá na jeho žádost. Žalovaný je totiž nečinný, neboť neposkytl žalobci požadovanou informaci, tj. požadované správní rozhodnutí, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
4. Žalobce podal dne 11. 6. 2024 stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Nadřízený orgán žalovaného však dosud o stížnosti nerozhodl, ani jinak nereagoval. Ani žalovaný již dále nereagoval.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný předně upozornil, že žalobce nevyčerpal veškeré dostupné prostředky ochrany v dané věci, neboť se dle § 16b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. neobrátil na Úřad pro ochranu osobních údajů s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti nadřízeného správního orgánu a tedy nesplnil podmínku přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl, aby soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
6. Dále se žalovaný neztotožnil s určením žalovaného v žalobě. Žalovaný postupoval dle zákona č. 106/1999 Sb., kdy po podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., předložil podle § 16a odst. 5 tohoto zákona stížnost spolu se spisovým materiálem příslušnému nadřízenému orgánu, tj. Ministerstvu dopravy, k rozhodnutí. Žalovaný tak nemohl činit žádné další kroky v řízení, a to do té doby, než nadřízený orgán o předmětné stížnosti rozhodne. Pokud tedy nadřízený správní orgán o stížnosti v zákonné lhůtě nijak nerozhodl, případná žaloba na ochranu proti nečinnosti by tak měla směřovat vůči nadřízenému orgánu.
7. Žalovaný měl za to, že sdělením byla dne 4. 6. 2024 poskytnuta informace, žalovaný tak postupoval v souladu s možnými způsoby vyřízení žádosti, uvedenými pod § 14 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. I v případě, kdy by se žalovaný rozhodl věc vyřešit podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a žádost odmítnout s odkazem na § 11b tohoto zákona, tedy neexistenci požadované informace, finální výstup, který by žalovaný obdržel, tedy informaci o proběhlé skartaci požadovaného rozhodnutí, by byl obsahově totožný. Žalovaný zvolil způsob vyřízení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., mj. i Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

s přihlédnutím k zásadám rychlosti a hospodárnosti správního řízení, obsaženým v § 6 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“), vybraný způsob vyřízení žádosti však nezakládá nečinnost žalovaného. Doplnil, že osoba žalobce je žalovanému z výkonu jeho agendy dobře známa. Žalobce je účastníkem v desítkách řízení o žádostech o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., v jejichž rámci velice často činí takové úkony, které se nedají vykládat jinak než jako pokusy o obstrukce, kdy takové úkony často sledují zcela jiné záměry, než o které jde v samotných řízeních.

8. Žalovaný své vyjádření uzavřel odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 As 298/2016-28, s tím, že § 79 odst. 1 s. ř. s. chrání před nečinností správního orgánu s důsledkem nerozhodování ve věci samé, nikoliv však před jinými procesními vadami správního řízení.
9. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud v případě, že žalobu neodmítne, ji zamítl.
10. Žalobce v replice ze dne 20. 8. 2024 tvrdil, že k podání žaloby je aktivně legitimován, neboť byl jediným účastníkem řízení o poskytnutí informace a nečinnost žalovaného je k jeho újmě. Tvrdil, že byly splněny procesní podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Rozhodnutí o stížnosti není meritorním rozhodnutím, a tedy se nelze jeho vydání domáhat podnětem k uplatnění opatření proti nečinnosti podaným Úřadu pro ochranu osobních údajů. V souzené věci jde o situaci, kdy žalovaný měl vyřídit žádost žalobce. Žalovaný žalobci ani neposkytl informaci, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. S žádostí žalobce tedy zákonem předvídaným způsobem nenaložil, tj. nerozhodl o ni. Žalovaný je tedy nečinný. Prostředkem, který procesní předpis poskytuje na ochranu proti nečinnosti, je pak stížnost pro neposkytnutí informace. K tomu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, Sb. NSS 3847/2019.
11. Žalobce měl rovněž za to, že stížnost pro neposkytnutí informace je prostředkem ochrany proti nečinnosti, nečinným správním orgánem je povinný subjekt, který měl informaci poskytnout, resp. řádně o žádosti rozhodnout. Rozhodnutí o stížnosti není rozhodnutím, které by bylo možné žalovat dle § 65 s. ř. s., proto stížnost pro neposkytnutí informace není opravným prostředkem, nýbrž prostředkem ochrany proti nečinnosti. Na každý pád je nutno žalovat právě povinný subjekt, neboť ten je nečinný, když o žádosti nerozhodl.
12. Žalobce konstatoval, že mu žalovaný informaci neposkytl. Žalobce se dožadoval poskytnutí konkrétního rozhodnutí. Žádné rozhodnutí žalobci poskytnuto nebylo. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že pokud by se žalovaný rozhodl odmítnout informaci pro její neexistenci, byl by závěr pro žalobce totožný. Žalovaný v přípisu ze dne 31. 5. 2024 sdělil žalobci, že spisový materiál, který je předmětem žádosti, byl skartován. To neznamená, že by žalovaný tvrdil, že rozhodnutí (požadovaná informace) neexistuje. Žalovaný hovoří o „spisovém materiálu“, který měl být předmětem žádosti; předmětem žádosti nebyl žádný spisový materiál, ale individuální právní akt (rozhodnutí). To je samozřejmě uchováváno rovněž ve spise, stejně tak je ale uchováváno mimo spis (zejm. pro účely správy pokut). Pokud by žalovaný neformálním přípisem sdělil žalobci, že požadovaná informace neexistuje, pak by bylo možné takové sdělení materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalobce se však k takovému posouzení nekloní za situace, kdy žalovaný netvrdí jednoznačně, že informace neexistuje, pouze tvrdí, že spis, o který žádal žalobce, byl skartován. Eventuální skartace spisu nemusí nutně znamenat, že požadovaná informace neexistuje, neboť toto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

typicky bývá uchováváno též odděleně. Nadto neformální přípis žalovaného nebyl nadepsán jako rozhodnutí o odmítnutí informace, neměl výrok o tom, že by se informace odmítala, a neměl ani žádné poučení, ale zároveň v něm nebylo jednoznačně tvrzeno, že „požadovaná informace neexistuje“.

13. Pro případ, že by soud hleděl na sdělení jako na rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pak by bylo nutno i na stížnost žalobce hledět materiálně jako na odvolání proti takovému rozhodnutí. Pak by pasivní legitimaci mělo Ministerstvo dopravy a podmínkou pro podání žaloby by bylo podání podnětu k uplatnění opatření proti nečinnosti k Úřadu pro ochranu osobních údajů. Žalobce z právní opatrnosti dne 18. 7. 2024 takový podnět podal, což dokazoval zprávou z datové schránky. Lhůta pro přijetí opatření proti nečinnosti marně uplynula dnem 19. 8. 2024.
14. Žalobce byl přesvědčen, že za situace, kdy žalovaný nejen, že nevydal formalizované rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ale především ve svém přípisě jednoznačně netvrdí, že by požadovaná informace vůbec neexistovala, je na věc nutno hledět tak, že žalovaný s žádostí nenaložil zákonným způsobem, tj. nerozhodl o ni (nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ani neposkytl informaci).
15. Závěrem své repliky žalobce uvedl, že připouští, že podal více žádostí o poskytnutí informace. Žalobci svědčí právo k takovému postupu, stejně tak jako žalovanému případně svědčí právo žádat o úhradu, pokud by jej žádosti příliš zatěžovaly. Žalobce popřel, že by se kdy pokusil o jakoukoli obstrukci či sledoval jiný záměr, než o jaký jde v samotném řízení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal tvrzenou nečinnost na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí podle § 81 odst. 1 s. ř. s.
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci bez jednání a žalovaný s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas.
18. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
19. Soud žalobu na ochranu proti nečinnosti právně posoudil takto:
20. Předně soud považuje za důležité zdůraznit, že z podané žaloby (odůvodnění a petitu) a jejího doplnění ze dne 20. 8. 2024 jednoznačně vyplývá, že se žalobce podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci své žádosti o informace ze dne 18. 5. 2024. Uvedenou žádostí žalobce žádal o poskytnutí rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. MHMP 2255730/2016/Deu.
21. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalovaný byl povinen o žádosti žalobce o informaci ze dne 18. 5. 2024 rozhodnout. Sporné je pouze to, zda tak žalovaný učinil prostřednictvím sdělení, či nikoliv. Jinými slovy podstata sporu, a tedy odpověď na otázku, zda je žalovaný ve věci žádosti žalobce ze dne 18. 5. 2024 nečinný, či nikoliv, se v projednávaném případě odvíjí od posouzení charakteru sdělení žalovaného. Zatímco žalovaný ve své podstatě tvrdí, že se z materiálního hlediska jedná o rozhodnutí, žalobce s tímto posouzením nesouhlasí.
22. Soud rekapituluje, že sdělení, které nese označení „*Poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*“ v úvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

odkazuje na žádost žalobce ze dne 18. 5. 2024, kterou pregnantně cituje. Následně žalovaný oznámil žalobci, že jeho žádost byla ve shora citovaném rozsahu v souladu s § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. vyřízena a žalobci se poskytuje následující informace. Spisový materiál, který je předmětem žádosti žalobce, byl v souladu se skartačním procesem stanoveným zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a spisovém a skartačním řádu žalovaným skartován.

23. Při posouzení charakteru sdělení soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 46/2016-54. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„ustálená judikatura dlouhodobě konstatuje, že pojem „rozhodnutí“ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu, nikoliv formy, neboť „i neformální přípis bez odůvodnění či poučení o oprávněm prostředku může být rozhodnutím v materiálním smyslu.“ Za správní rozhodnutí je tak třeba považovat jakýkoliv akt individuální povahy, vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení vůči žadateli [viz rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 147/2005-107, č. 923/2006 Sb. NSS, či ze dne 2. 7. 2008, čj. 1 Ans 5/2008-104]. Citované závěry tím odpovídají na námitky stěžovatele, které jsou nesprávně založeny na tom, že sporný přípis nemůže být z povahy věci považován za rozhodnutí z důvodu nedostatku formy. Požaduje-li nyní stěžovatel, aby bylo „jednoznačně judikatorně vymezeno, kdy vůbec, a pokud ano, za jakých podmínek, lze ze strany soudu v tomto typu řízení považovat za správní rozhodnutí písemný projev správního úřadu, který zcela postrádá formální náležitosti správního rozhodnutí dané zákonem, který je navíc vyhotoven jako vyjádření správního úřadu, aniž by jej sám úřad za správní rozhodnutí považoval“, lze s odkazem na výše cit. judikaturu a judikaturu na ní navazující konstatovat, že se tak již v minulosti stalo.*
24. Dle soudu je sdělení z materiálního hlediska rozhodnutím. K uvedenému závěru soud dospěl na základě následujících skutečností. Sdělení vydal správní orgán, tj. žalovaný, který je podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinným subjektem, do jehož působnosti žalobcova žádost o informace spadá. Jinými slovy žalovaný disponoval pravomocí k posouzení žádosti žalobce, včetně vydání příslušného rozhodnutí o ní. Ze sdělení zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný tímto sdělením reagoval na žádost žalobce ze dne 18. 5. 2024 o informace (viz úvodní rekapitulující část a rovněž druhý odstavec výslovně odkazující na rozsah žádosti). Současně je ze sdělení zřejmé, jakým způsobem upraveným v zákoně č. 106/1999 Sb. žalovaný tuto žádost vyřídil, tedy že v dané věci postupoval podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., tj. rozhodl o odmítnutí žádosti z důvodu neexistence požadované informace. V předmětném sdělení žalovaný žalobci sdělil, že spisový materiál, který je předmětem jeho žádosti, byl skartován. Dle soudu z uvedeného sdělení jednoznačně vyplývá, že žalovaný žalobcem požadovaným rozhodnutím nedisponuje, neboť byl celý spisový materiál, který s tímto rozhodnutím souvisí, skartován. Lze si jistě představit, že sdělení žalovaného mohlo být pregnantněji formulováno, kdyby např. bylo poukázáno pouze na žalobcem požadované rozhodnutí, nikoliv celý spisový materiál. Tato skutečnost však na posouzení soudu, a tedy skutečnosti, že předmětným sdělením bylo reagováno na žádost žalobce ze dne 18. 5. 2024 a že na tuto žádost je ve sdělení opakovaně poukazováno, nic nemůže změnit. Veškerý spisový materiál vázící se ke konkrétnímu rozhodnutí je uchováván společně (viz § 17 správního řádu) a společně je i skartován (§ 68a odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb.). Na uvedeném nic nemění, že žalovaný ve sdělení poukazoval na § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

25. Dle soudu se v projednávaném případě po materiální stránce jedná o akt individuální povahy vydaný žalovaným z pozice jeho vrchnostenského postavení vůči žalobci, tedy o rozhodnutí.
26. Na uvedeném závěru nic nemění, že ve sdělení absentují formální znaky rozhodnutí. Pro posouzení, zda se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, je rozhodná materiální stránka tohoto sdělení. Absence formálních znaků sdělení je podružná (viz výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 46/2016-54). Ostatně, jak žalobce sám uvedl v podané žalobě, proti sdělení podal podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. stížnost.
27. Tvzení žalobce, že žalovaný s jeho žádostí o informace nenaložil zákonem předvídaným způsobem, považuje soud za irelevantní a mimoběžné. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného je soud oprávněn posoudit pouze to, zda je žalovaný povinen vydat rozhodnutí, či nikoliv a případně, zda tak učinil. Soudu naopak nepřísluší zabývat se otázkou, zda je vydané rozhodnutí zákonné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 As 298/22016-28, „§ 79 odst. 1 s. ř. s. chrání před nečinností správního orgánu s důsledkem nerozhodování ve věci samé, nikoliv však před jinými procesními vadami správního řízení“.
28. K obdobnému závěru je nutno dospět i v případě tvrzení, že rozhodnutí je typicky uchováváno též odděleně mimo spis. Uvedeným tvrzením žalobce polemizuje s žalovaným poskytnutou informací o skartaci spisového materiálu. Tato námitka směřuje do obsahu sdělení. Jak však soud uvedl výše, takovéto tvrzení je v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti mimoběžné. Toliko jako *obiter dictum* soud uvádí, že uvedené tvrzení dokládá, že žalobci byla ze strany žalovaného poskytnuta srozumitelná informace.
29. Soud pro úplnost doplňuje, že žalobce v dané věci vyčerpal opravné prostředky stanovené v § 80 správního řádu na ochranu proti nečinnosti. Naplnil tak podmínku dle § 16b odst. 3 informačního zákona. Tuto podmínku řízení splnil žalobce v souladu s judikaturou Ústavního soudu v průběhu soudního řízení, a tento prvotní nedostatek podmínek řízení tak byl zhojen.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. S ohledem na skutečnost, že žaloba žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného není důvodná, neboť o předmětné žádosti žalobce bylo žalovaným rozhodnuto, soud postupoval v souladu s § 81 odst. 3 s. ř. s. a podanou žalobu zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu důvodně vynaložení náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. listopadu 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.